

РЕШЕНИЕ

№ 8958

гр. С., 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 85 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА
ТОШЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА АЛ. ИВАНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА ТОШЕВА**
Гражданско дело № 20221110167160 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на М. Д. Д. срещу П. Р. Б., с която са предявени осъдителни иски за следните суми: 20 000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от повдигането на обвинение по ДП № ЗМК-2006/2018 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 37880/2018 г. по описа на СРП, за което е оправдан с Решение от 01.03.2021 г. по НАХД № 4227/2019 г. по описа на СРС, ведно със законната лихва от 08.12.2022 г. до окончателното плащане; 3 511.11 лв. – мораторна лихва за периода от 17.03.2021 г. до датата на исковата молба; 2 000 лв. – обезщетение за имуществени вреди, претърпени от повдигането на обвинение по ДП № ЗМК-2006/2018 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 37880/2018 г. по описа на СРП, за което е оправдан с Решение от 01.03.2021 г. по НАХД № 4227/2019 г. по описа на СРС, ведно със законната лихва от 08.12.2022 г. до окончателното плащане; 351.11 лв. – мораторна лихва за периода от 17.03.2021 г. до датата на исковата молба. Претендира разносните по делото.

Ищецът твърди, че досъдебното производство е образувано срещу него, той е задържан за срок от 24 часа и му е направена полицейска регистрация, като с Постановление от 18.01.2019 г. е привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл. 354а, ал. 5 вр. ал. 3, пр. 2, т. 1 НК. Излага, че на 13.03.2019 г. СРП е внесла в СРС Постановление от 12.03.2019 г. за освобождаването му от наказателна отговорност и налагане на административно наказание за престъпление по чл. 354а, ал. 5 вр. ал. 3, пр. 2, т. 1 НК, въз основа на което е образувано НАХД № 4227/2019 г. по описа на СРС, по което са проведени десет съдебни заседания и с Решение от 01.03.2021 г., влязло в законна сила на 17.03.2021 г., ищецът е признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение. Твърди, че заради проведеното срещу него наказателно производство, включително заради направената му криминална регистрация, е претърпял неимуществени вреди. Излага, че били уронени авторитетът и доброто му име в семейството, социалното и професионалното обкръжение, защото бил подложен на упреци, съмнения и недоверие от членовете на семейството си, което се отразило неблагоприятно на семейните му отношения, и многократно му се

налагало да дава обяснения на роднини, близки и познати, че е невинен, поради което се самоизолирал, станал затворен и необщителен. Сочи, че по време на процеса изпитвал множество несвойствени усещания и психологически и душевен дискомфорт – притеснения, тревожност, безпокойство, изнервеност, изтощение, страх, състояние на стрес, подтиснатост, чувство на обреченост и безнадеждност, срам, които се засилвали преди и по време на извършване на процесуални действия с негово участие и се отразили неблагоприятно върху неговото психическо, емоционално и физическо състояние. Твърди, че няколко пъти при призоваването му получавал паник атаки, задух, сърцебиене и обърканост, последвани от състояния на тревожност, безсъние, главоболие, сърцебиене и прекомерно изпотяване, за които лекарите считали, че се дължат на стреса и негативните преживявания. Твърди, че имал и оплаквания от неврологични болки в областта на врата, гърба и кръста, каквито никога преди това не е усещал и които довели до влошаване на качеството му на живот. Счита, че справедливото обезщетение за понесените от него в резултат на обвинението неимуществени вреди възлиза на сумата от 20 000 лв. Посочва, че като пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение е претърпял и имуществени вреди, изразяващи се в заплатен от него адвокатски хонорар за защита по наказателното производство.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът П. Р. Б. е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове като неоснователни. Оспорва настъпването на твърдените неимуществени вреди за ищеца и причинно-следствената им връзка с повдигнатото му обвинение. Изтъква, че не може да се приеме, че всички неблагоприятни изменения във физическото и психическото му състояние и промените в начина му на живот са пряка и непосредствена последица от воденото срещу него наказателно производство, както и че се дължат единствено на него. Оспорва размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди като прекомерен, като счита, че в случая са налице множество обстоятелства, сочещи на ниска степен на увреждане – разумната продължителност на наказателното производство, неинтензивните действия по разследване с участие на обвиняемия, ниската тежест на обвинението и на максимално възможния неблагоприятен резултат за ищеца, липсата на данни за разгласяване на информация за производството от органите на Прокуратурата. Оспорва заплащането от ищеца на адвокатско възнаграждение за наказателното производство и неговия размер. Моли за отхвърляне на исковете, евентуално – за присъждане на обезщетения в по-нисък размер.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ срещу П. Р. Б. за обезщетения за неимуществени и имуществени вреди от повдигането срещу ищеца на обвинение в извършването на престъпление, за което впоследствие е оправдан, както и искове с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за мораторните лихви върху обезщетенията.

Нормата на чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано. Отговорността на държавата има обективен характер и се реализира чрез заплащане на обезщетение, което съгласно чл. 4 ЗОДОВ се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение. Отговорността на държавата за дейността на правозащитните органи е обективна, безвиновна – тя отговаря независимо дали вредите са причинени виновно от длъжностните лица. Съгласно ЗОДОВ държавата отговаря чрез органите, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вреди. При обективната отговорност се прилага принципът на риска, а не на вината. Когато е без значение дали увреждането се дължи на виновното поведение на длъжностно лице, то

отговорността за вреди се поема от този, който е създал риска, в конкретния случай – П. Р. Б..

По предявените иски в доказателствена тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване следните обстоятелства: 1. че срещу него е водено наказателно производство, приключило с оправдаването му с влязъл в законна сила съдебен акт; 2. настъпили неимуществени и имуществени вреди за ищеца и техния размер; 3. причинно-следствена връзка между воденото наказателно производство и причинените на ищеца неимуществени и имуществени вреди.

В случая от доказателствата по делото се установява, че на 28.09.2018 г. при условията на чл. 356, ал. 1, т. 4 НПК е започнато ДП № ЗМК-2006/2018 г. по описа на 07 РУП-СДВР, пр. пр. № 37880/2018 г. по описа на СРП, за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 5 вр. ал. 3 НК, като ищецът още същия ден е задържан по реда на ЗМВР. В хода на разследването е извършено доброволно предаване на веществени доказателства от негова страна, за което е съставен протокол, и е изготвена комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза с негово участие. С Постановление за привличане на обвиняем от 18.01.2019 г., което му е предявено на 31.01.2019 г., той е привлечен в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 5 вр. ал. 3, пр. 2, т. 1 НК и на 31.01.2019 г. е разпитан като обвиняем. На 14.03.2019 г. е внесено в съда Постановление за освобождаване на обвиняемия от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, като обвинението е за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 5 вр. ал. 3, пр. 2, т. 1 НК. Въз основа на него е образувано НАХД № 4227/2019 г. по описа на СРС, НО, 109 състав, по което са проведени седем открити съдебни заседания с участието на Д.. По време на съдебното производство – на 07.05.2019 г., е извършена въз основа на Определение от 05.04.2019 г. по НЧД № 5361/2019 г. по описа на СРС, НО, 104 състав, принудителна полицейска регистрация на ищеца във връзка със случая. С Решение от 01.03.2021 г. той е признат за невинен и оправдан по повдигнатото му обвинение. Решението е влязло в законна сила на 17.03.2021 г.

Винаги, щом има влязъл в сила оправдателен съдебен акт /присъда или решение/, обвинението в престъпление се явява неоснователно /незаконно/. Следователно осъществен е първият елемент от сложния фактически състав на чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ.

За доказване на претърпените от ищеца неимуществени вреди в резултат от незаконното обвинение и техния вид по делото са събрани гласни доказателства чрез показанията на свидетелите Д.а и Т..

Свид. Д.а – майка на ищеца, разказва следното: През 2018 г. синът ѝ бил задържан в продължение на една нощ и един ден за притежание на наркотици, каквито всъщност нямал в себе си. След този случай заради задържането и заради притеснението, че ще бъде осъден без да е виновен, той се затворил, спрял да излиза, не контактувал почти с никого, бил отблъснат от приятелите си. Тя многократно го питала: „Добре ли си? Как си?“, той отговарял: „Да, добре съм“, но свид. Д.а като майка виждала, че не е добре. Преди това синът ѝ бил много по-различен човек и постоянно се събирал с приятели, които идвали в дома им или излизали заедно на кафе, но след случая това приятелство спряло. След случая свид. Д.а е чувала поне 1 – 2 разговора, в които синът ѝ ги канел да се видят, а те отказвали. На следващата година той приключил работата при досегашния си работодател по взаимно съгласие, но в действителност бил приканен за това и вече не се чувствал на мястото си, защото колегите му разбрали за наказателното производство и не контактували много с него. Липсвали здравословни промени за ищеца заради обвинението, както и промени в личния и семейния му статус, защото преди случая той нямал сериозна връзка.

Свид. Т. разказва следното: Нейният мъж и М. са много близки приятели и тя го познава от там от близо 15 години. От М. знае за воденото срещу него наказателно производство, във връзка с което бил задържан за наркотици, а после – оправдан. По време

на наказателното производство тя се чувала поне веднъж седмично с него и се виждали и забелязала, че то му повлияло много зле. Той се променил много. Преди това бил весел и засмян човек. След случая изпаднал в голяма депресия, бил много стресиран, отдръпнал се от близки и приятели и избягвал контактите. Спрял да се обажда, а Т. го търсела постоянно, за да види как се чувства и какво става с него. С негови приятели обсъждала какво се случва с него и техните коментари били, че той се е променил. Една част от неговите близки и приятели се отдръпнали от него и спрели да го търсят. Чувала е един приятел на Д. изрично да казва, че не иска да контактува повече с него, защото се притеснява заради това, в което е обвинен, като знае и за други хора, които са се отдръпнали след задържането му. Д. също й споделил за хората, които се отдръпнали от него, както и че бил обвинен за нещо, за което не е виновен. Работел в една фирма за правене машинки, но бил освободен от работа – вероятно заради обвинението. Преди обвинението той не е имал сериозна връзка.

Независимо от близките роднински отношения с ищеца съдът кредитира изцяло показанията на свид. Д.а, тъй като са неопровергани от други доказателства по делото, съдържат изложение и на неизгодни за него факти /че не е претърпял промени в здравословното си състояние заради обвинението/ и представляват добросъвестен разказ за обстоятелствата, които са станали нейно достояние, а и защото е житейски правдоподобно майката на обвиняемия да има преки и непосредствени впечатления относно отражението на повдигнатото обвинение и провежданото наказателно производство върху емоционалното му състояние, социалните му контакти и трудовата му дейност. В частта, в която Д.а разказва за прекратяването на трудовото му правоотношение по време на на наказателното производство, нейните показания намират опора в справката на л. 11 от наказателното дело, от която се установява, че към датата на повдигане на обвинението срещу него той се е намирал в трудово правоотношение с фирма, но то е прекратено на 16.03.2019 г.

Съдът кредитира изцяло и показанията на свид. Т., защото в качеството си на близка приятелка на ищеца тя е придобила непосредствени възприятия за промяната у него, настъпила в резултат на провежданото срещу него наказателно производство. Същевременно нейните показания не влизат в противоречие с нито едно доказателство по делото, а хармонират и взаимно се допълват с показанията на свид. Д.а, включително в частта, в която последната сочи, че формално трудовото правоотношение на сина ѝ с досегашния му работодател е прекратено по взаимно съгласие, но в действителност той бил приканен за това заради наказателното обвинение.

Отделно от горното за пълнота на изложението следва да се посочи, че съгласно Решение № 480/23.04.2013 г. по гр. д. № 85/2012 г., IV Г. О. на ВКС: „Нормално е да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което впоследствие е оправдано, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно; накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване и трудовата му сфера. В тази именно връзка е и възприетото в съдебната практика разбиране, че при установяване на този вид неимуществени вреди, не бива да се изхожда само от формалните, външни доказателства“. Повдигането на обвинение в извършване на престъпление, внасянето на постановление с предложение по чл. 375 НПК в съда, цялото наказателно производство, нормално влияят негативно върху психиката на всяко лице и този извод съдът може да направи и без наличие на строго формални доказателства, доколкото липсват други, установяващи обратното, какъвто именно е настоящият случай.

Относитими към въпроса за претърпените от ищеца неимуществени вреди в резултат на незаконното обвинение са и писмените доказателства за извършена негова полицейска регистрация във връзка с процесното наказателно производство, защото съдебната практика приема, че тези вреди следва да бъдат съобразени при определяне размера на дължимото от П. Р. Б. обезщетение за неимуществени вреди /в този смисъл е например Решение №

201/22.07.2016 г. по гр. д. № 1190/2016 г. на ВКС, IV ГО/. Съгласно чл. 68, ал. 1 и ал. 3 ЗМВР полицейските органи извършват полицейската регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено престъпление от общ характер, като за целите на регистрацията полицейските органи събират за лицата личните им данни, дактилоскопират и фотографират лицата и изземват образци за ДНК профил на лицата, а съгласно чл. 68, ал. 5 ЗМВР, когато лицето не съдейства за извършване на регистрацията, то тя се извършва принудително. Полицейската регистрация се сменя, когато е извършена в нарушение на закона, наказателното производство е прекратено, приключило е с влязла в сила оправдателна присъда или с освобождаване от наказателна отговорност и налагане на административно наказание, както и когато лицето е починало /чл. 68, ал. 6 ЗМВР/. Тази уредба на полицейската регистрация сочи, че тя не може да бъде извършена по преценка на органите на МВР, а само в рамките на започнало от Прокуратурата наказателно преследване за извършено престъпление. Привличането на лицата като обвиняеми за извършено престъпление от общ характер е действие, което се извършва под ръководството и надзора на Прокуратурата /чл. 219 НПК/. Прокуратурата предава лицето на съд с внасянето на обвинителния акт и поддържа обвинението пред съда /чл. 247, ал. 1, т. 1 НПК; чл. 291, ал. 2, пр. 1 НПК; чл. 318, ал. 1, пр. 1 НПК/ или от извършването на полицейската регистрация до снемането ѝ повдигането и поддържането на наказателното преследване е в рамките на правомощията на Прокуратурата. Регистрацията е част от мерките, които се предприемат срещу лицето, привлечено като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер, поради което когато наказателното преследване е приключило с оправдателна присъда или с прекратяване на производството поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано, П. Р. Б. носи отговорност по чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ за претърпени неимуществени вреди и от полицейска регистрация. Съдът намира, че и без нарочни доказателства следва да се приеме, че извършването на полицейската регистрация причинява на лицето душевен дискомфорт, което е житейски напълно обяснимо, особено по отношение на лице с чисто съдебно минало, спрямо което е предприето незаконно наказателно преследване, какъвто е ищецът.

Недоказани са твърденията в исковата молба за неимуществени вреди от засягане на отношенията на Д. със семейството му, изразяващи се в подлагането му на упреци, съмнения и недоверие от членовете на семейството си, доколкото от показанията на неговата майка се установява единствено, че тя е била загрижена за промяната у него след задържането му, но липсват данни тя или други членове на семейството му да са се отнасяли към него по твърдения в исковата молба начин.

Не се установиха и описаните в исковата молба промени във физическото и психическото здраве на Д. – получаване на паник атаки, задух, сърцебиене и обърканост, последвани от състояния на тревожност, безсъние, главоболие, сърцебиене и прекомерно изпотяване, и неврологични болки в областта на врата, гърба и кръста, които да са довели до влошаване на качеството му на живот, а дори напротив – свид. Д.а изрично заявява, че не са настъпили здравословни промени за сина ѝ в резултат на незаконното обвинение.

Поради изложените съображения съдът приема за установено, че ищецът е понесъл неимуществени вреди, изразяващи се в отрицателни емоционални преживявания – подтиснатост, стрес, притеснение да не бъде осъден, и в уронване на авторитета и доброто му име сред близки, приятели и колеги, което довело до избягващо поведение и затвореност и е обусловило преценката му да прекрати трудовото си правоотношение при досегашния работодател, като всички тези вреди са в резултат именно на незаконното обвинение.

Предвид разпоредбата на § 1 ЗР ЗОДОВ и даденото задължително тълкуване по т. 11 от ТР № 3/22.04.2005 г. по т. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС обезщетението за търпените

неимуществени вреди по чл. 2 ЗОДОВ се определя по справедливост във връзка с чл. 52 ЗЗД, като се преценяват особеностите във всеки конкретен случай, както и връзката между вредите и незаконните актове на правозащитните органи. С оглед даденото задължително тълкуване с ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на конкретни обстоятелства. Съобразно предмета на предявения иск по чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ относимите обстоятелства при определяне на размера на дължимото обезщетение са тежестта на обвинението, взетите мерки за неотклонение и други мерки за процесуална принуда, броят и интензивността на извършените с участието на обвиняемия следствени действия, продължителността на наказателното производство, преживените от пострадалия страдания и тяхната интензивност. Следователно относими към въпроса за размера на претърпените от ищеца неимуществени вреди са показанията на свидетелите Д.а и Т. и материалите по приключилото наказателно производство, от които е видно каква е неговата продължителност, какви действия са извършвани спрямо ищеца и с негово участие на досъдебната фаза, колко открити заседания са проведени в съдебната фаза, дали е взета мярка за неотклонение по отношение на него, дали е подложен на друг вид принуда, свързана с наказателното производство.

При определяне размера на обезщетението в конкретния случай съдът съобрази: повдигането срещу ищеца на обвинение само за едно престъпление и тежестта на престъплението – по чл. 354а, ал. 5 НК, което не представлява тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 ДР НК; продължителността на наказателното производство – по-малко от 1 година и 6 месеца, като съдебната фаза се е развила на една инстанция; липсата на взета спрямо Д. мярка за неотклонение; задържането му за срок от 24 часа по реда на ЗМВР в качеството му на лице, за което е имало данни, че е извършило престъпление, което противно на възраженията на ответника, според съдебната практика подлежи на глобално обезщетяване в рамките на обезщетението за неимуществени вреди от незаконното обвинение; извършването на принудителна полицейска регистрация на Д.; малкия брой процесуално-следствени действия, извършени с негово участие в хода на досъдебното производство; сравнително големия брой открити съдебни заседания – седем заседания, явяването му на които обаче не е било задължително; видът на причинените му неимуществени вреди и техният интензитет – отрицателни емоционални преживявания и уронване на авторитета и доброто му име, довело до затруднения в социалното общуване и провокирало прекратяване на трудовото му правоотношение, последвано обаче от започване на нова работа само два дни по-късно /л. 11 от наказателното дело/. На основание § 1 ПЗР ЗОДОВ вр. чл. 52 ЗЗД, отчитайки наличието предимно на обстоятелства, сочещи на извод за ниска степен на увреждане – ниската тежест на обвинението, разумната продължителност на наказателното производство, ниският интензитет на претърпяната от ищеца процесуална принуда, липсата на особено тежки последици за него в личен и професионален план, които да надхвърлят обичайното в такива ситуации, и съобразявайки общото ниво на икономическо благосъстояние в страната, за да не се превърне обезщетението в източник на неоснователно обогатяване за пострадалия, съдът намира, че справедлив паричен еквивалент на претърпените от Д. неимуществени вреди в резултат на незаконното обвинение представлява сумата от 2 000 лв., а за разликата до пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен.

Върху обезщетението за неимуществени вреди се дължи и законна лихва, считано от датата на влизане в сила на оправдателното решение – 17.03.2021 г. Нейният размер за периода от 17.03.2021 г. до деня, предхождащ датата на подаване на исковата молба, съдът определи по реда на чл. 162 ГПК с помощта на интернет калкулатор на законната лихва и приема, че възлиза на сумата от 350.56 лв. Следователно искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да бъде уважен за сумата от 350.56 лв. и отхвърлен за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 3 511.11 лв. На ищеца се дължи и законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 08.12.2022 г., до окончателното плащане.

По делото се установява, че в хода на наказателното производство Д. е бил защитаван от адв. М. Х. – упълномощен защитник /л. 41 от досъдебното производство/, но липсват доказателства за заплащане на адвокатско възнаграждение. От това следва, че не е доказано ищецът да е претърпял имуществени вреди във вид на направени разходи за адвокатска защита, поради което искът за обезщетение за имуществени вреди, претърпени в резултат на незаконното обвинение, е неоснователен. Поради акцесорния му характер неоснователен е и искът за мораторна лихва върху това обезщетение.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца се дължат разноски съразмерно на уважената част от исковете, а именно сумата от 0.90 лв. – държавна такса. Той претендира разноски и за адвокатско възнаграждение, но не доказва извършването на такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА П. Р. Б., с адрес: гр. С., бул. В., да заплати на М. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „М. 2“, ****, следните суми: на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ сумата от **2 000 лв.** – обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от повдигането на обвинение по ДП № ЗМК-2006/2018 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 37880/2018 г. по описа на СРП, за което ищецът е оправдан с Решение от 01.03.2021 г. по НАХД № 4227/2019 г. по описа на СРС, НО, 109 състав, ведно със законната лихва от 08.12.2022 г. до окончателното плащане; на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **350.56 лв.** – мораторна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди за периода от 17.03.2021 г. до 07.12.2022 г.; на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **0.90 лв.** – разноски по делото, като **ОТХВЪРЛЯ**, както следва: частично иска за обезщетение за неимуществени вреди – за разликата над 2 000 лв. до пълния предявен размер от 20 000 лв.; частично иска за мораторна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди – за разликата над 350.56 лв. до пълния предявен размер от 3 511.11 лв.; изцяло иска за сумата от 2 000 лв. – обезщетение за имуществени вреди, претърпени от повдигането на обвинение по ДП № ЗМК-2006/2018 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 37880/2018 г. по описа на СРП, за което ищецът е оправдан с Решение от 01.03.2021 г. по НАХД № 4227/2019 г. по описа на СРС, НО, 109 състав, ведно със законната лихва от 08.12.2022 г. до окончателното плащане; изцяло иска за сумата от 351.11 лв. – мораторна лихва върху обезщетението за имуществени вреди за периода от 17.03.2021 г. до 07.12.2022 г.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____